

Panun pakinoita

50-vuotias Pelastusarmeijan osasto.

Pelastusarmeijan Oulun osasto täyttää ensi kesäkuun 1 pnä 50 vuotta ja näinä helluntaipyhinä vietetään Oulussa riemujuhlia osaston syntymäpäivän johdosta.

Allekirjoittaneen ensimmäiset muistot pelastusarmeijasta palautuvat hyvin kauas, varmaan ainakin puoliväliin tätä viisikymmenvuotistaivalta. Silloin ja sitä seuraavina vuosina kasusi kauniin Kesälän, perheen rakkaan kesänviettopaikan läheisyyteen suuri tehdasyhdyskunta, jonka ansiosta elämä muutoin hiljaisella paikakakunnalla kävi vilkkaaksi ja paikoin kaupunkilaismaiseksi. Myös pelastusarmeija ulotti työnsä tälle saralle. Muistan, kuinka valtavan vaikutuksen meihin pojanpalleroihin teki isorumpu ja torvisoittoakunta kokonaisuudessaan. Kesäisenä iltana saattoi tyyneltä lahdelta yhtäkkiä, yli valssin ja haitarinoiton, alkaa kuulua häntävä rummutus, joka kiinnitti kaik-

kien huomion puoleensa. Mөлjlällä olimme me vekarat ensimmäisinä vastaanottamassa pelastussotilaita juhlaallisissa univormuissaan, lippuineen ja soittimineen. Muutahan siitä silloin emme ymmärtäneetkään.

Myöhemmin, vuosien aikana, jouduin tietysti kaupungissa samanlaisten näytösten todistajaksi. Vuosien mittaan tietysti myös ihailusta karisi kiihkein lämpö, seurasipa aikoja, jolloin hieman hymähdettiin koko rummutukselle ja saman tien kaikelle muullekin siihen liittyvälle. Niin, oikeastaan ei oltu selvillä siitä, mistä oli kysymys. Kunnes sitten juuri mieheksi kehittyessäni jouduin mukaan eräaseen slummin joululahjajuhlaan. Oli aatonaatto ja kiire toimituksessa. Mutta jonkun täytyi lähteä ja minä "uhrauduin". Sen päivän tapahtumat yksityiskohdissaan ovat häipyneet muistista, mutta päivän tunnelma pysyy mielessäni. Se on lämmin, rohkaiseva, jollain tavalla erikoi-

sesti jouluisen sydämellinen. Silloin pääsin selville siitä, mitä työtä slummi tekee ja pyrkii tekemään. Ja slummi on oleellinen osa pelastusarmeijaa.

Pelastusarmeijan työtä ei moninkaan paikoin oteta täysin vakavasti, mikä toisaalta on ymmärrettävissäkin sen käyttämien erikoisten ja huomiota herättävien työmuotojen takia. Mutta sallittakoon kullekin vapaus toimia parhaaksi katsomallaan tavalla. Kirjallisuudesta tuntee meistä hyvinkin moni erinomaisen romaanin, joka väinännollisesti ja kouriintuntuvasti esittelee meille pelastusarmeijalaiset arkitöissä. Tarkoiton Selma Lagerlöfin kuuluisaa kirjaa "Körkarlen", joka on suomennettu "Ajomies"-nimisenä. Ja jotka eivät tunne tätä teosta kirjana tuntevat sen ehkä elokuvana. Suomessa se esitettiin ranskalaisena filmauksena, jonka allekirjoittanut muistelee nähneensä vasta äsken, sotavuosina. Niin kirjana kuin elokuvana "Ajomies" on kaunis todistus siitä työstä, jota pelastussotilait tekevät kaupunki- ja varsinkin suurkaupunkiyhteiskunnissa.